

Ett herrans hundliv

Jag har i min ensamhet i Visby kommit att längta efter hund, fastän jag aldrig haft någon och egentligen inte har en aning om hur man tar hand om en sådan. Jag antar att det hör ihop med att mina barn har blivit så stora att de upplever min omsorg som kväljande. Kranen går inte att stänga av. Min omtänksamhet förblir konstant med den skillnaden att jag numera känner mig underutnyttjad. Och vart vänder man sig med sitt behov av att pyssla om, förmana och muntra upp? Vad behöver man när man längtar efter tillitsfull närhet, tassande steg över golvet och ögon som förstår att dyrka? En hund så klart.

Därför har jag börjat titta på hundprogram på teve och sneglar på varenda byracka på stan. En stadig rottweiler kanske? Eller hellre en allvarlig liten schnauzer med grå mustasch? Lydig ska den vara och inte ha för mycket päls som luktar illa. Den ska aldrig tigga vid bordet eller slicka mig i ansiktet, men gärna vara mig behjälplig i smått som stort, som sakletare, livvakt och ständig samtalspartner. Igår tittade jag på Hundcoachen på teve och lärde mig allt om energi, att det är på den det kommer an om man ska få hunden att lyda. Man ska vara boss och tänka boss. Då känner sig hunden trygg och gör som man vill. Sure! Det var igår det.

Idag vet jag bättre, för klockan ett blev jag oförhappandes med hund när den kom farande genom porten vid Kruttornet. Det herrelösa kräket satte av tvärs över Almedalen mot ankdammen, varvid jag trodde fjädrarna skulle ryka. Men stackaren fortsatte i vild panik rakt ut på parkeringen vid Högskolan, rundade hela kvarteret med konferensanläggning och allt och störtade in genom svängdörrarna till biblioteket. Rop och skrik hördes mellan hyllraderna och gråhåriga bibliotekarier sprang om varandra i planlösa försök att hitta virvelvindens ägare. När jag kom in var förvirringen total, byrackan avslutade sitt tredje varv runt utlåningsdisken och skulle just kasta sig nedför trappan till tidningsavdelningen när jag blockerade vägen och tog ett stadigt tag i halsbandet. Bossen, det var jag det, och efter några desperata ryck lugnade hunden ner sig så pass att vi kunde konstatera att det var en tik, att den inte hade någon namnbricka och att den egentligen var snäll som ett lamm. Alla tyckte att jag hade så god hand med hunden och jag tog tillfället i akt att öva mig i konststycket att vara boss. Jag beordrade damerna att fixa ett rep och ringa till polisen. Därefter hittade jag en tatuering i hundens vänstra öra som underlättade identifieringen och sen var det inget mer att göra än att hålla hunden i schack och vänta på polis. Det visade sig inte vara så bara.

Alla ville hjälpa till, och när jag tog med hunden ut, ville en herre i folksamlingen föregå mig genom att trycka på knappen för automatisk dörröppning, varvid hyndan klämde en tass, gav till ett ylande och började blöda. Väl ute blev hon helt oregerlig, snurrade runt, gjorde utfall mot parkeringen, drog oavbrutet i repet, flämtade av ansträngning och ryckte förskräckt till för varje ljud och rörelse. Hon gav med andra ord blanka fan i mig.

Jag kände svetten bryta ut trots det snöblandade regnet. En bibliotekarie kom ut och frågade om jag inte frös. De tyckte så synd om mig som skulle stå i kylan och vänta. Hon erbjöd mig till och med att sitta inne med hunden, trots att det är mot reglementet. För detta måste ju ses som ett undantagsfall!

Jag stannade tappert kvar utanför. Hunden kanske behövde kissa och skulle det komma en ägare och leta skulle vi synas bättre. Men ingen ägare kom. Ingen polis heller. Jag kände att näsan började rinna och jag vågade knappt stoppa handen i fickan efter en näsduk eftersom hunden äntligen hade lugnat

sig så pass att hon nu stod stilla och andades lugnt. På skoj sa jag: Sitt! Och då satte hon sig ner. Överraskad gav jag henne en klapp, såsom jag lärt mig på teve. Duktig vovve! Hon viftade lite med svansen men rörde sig sen inte ur fläcken på femton minuter. Jag vågade inte röra mig jag heller där jag stod med repet i ena handen och näsduken i den andra. Efter trekvart kom en bibliotekarie och sa att ingen hade ringt. Det hela började likna en fars, men jag hade ännu inte tröttnat på uppdraget. För hur ofta får jag öva mig på att ha en egen hund? Typ aldrig. Så det gällde att passa på. Vi gick in. Det skulle vi inte ha gjort. Plötsligt blev hon vild igen, började rycka och dra i repet, gnällde, gjorde utfall mot dörren och allt som rörde sig. Ville ut, bort och jag var återigen inte vatten värd. Sitt! sa jag resultatlös. Hon tittade inte ens på mig. Istället började hon kasta sig mot mitt ben och in under bänken jag satt på. Något kliade på hennes rygg som höll på att göra henne galen, men när jag hjälpte henne att klia blev hon jättekonstig och stirrade på mig med vädjande ögon och öppen mun för att därefter snurra fem varv runt sig själv. Det där med hundar överstiger verkligen min fattningsförmåga.

Medan jag satt där och höll emot med repet betraktade jag människorna som passerade på promenaden utanför. Det var unga studenter från Högskolan, farbröder med ljudböcker under armen och en och annan tant som med högdragen förvåning såg mig sitta där med en hund – på biblioteket! Jag såg även en svartklädd man med brallor som hade det rätta hänget och en toppluva av senaste snitt som gick mot entrén och jag undrade hur ägaren kunde se ut. Om det var en förtvivlad trebarnsmor med för många järn i elden, en tatuerad kroppsbyggare med snälla ögon eller en dryg jävel med brinnande blick. Men innerst inne trodde jag att det skulle vara polisen som kom, ett par trevliga, hundvana typer som skulle stuva in jycken i bilen, tacka för hjälpen och dra iväg. Men ack som jag bedrog mig. Efter en och en halv timme sa jag till en biblioteksassistent att nu skiter jag i det här, jag tar med mig byrackan till polisstationen på andra sidan stan, och lämnar henne där. Bara jag blir av med henne! Det tyckte assistenten var en strålande idé och erbjöd sig att följa mig en bit på vägen. Han skulle bara avhysa några dagdrönare först som högljutt bredde ut sig på tidningsavdelningen med ytterligare en byracka. De hade tydligen missförstått den tillfälliga dispens som rådde för vissa herrelösa hundar och det var det ju inte så svårt att förstå. För är inte en hund lika god som en ann´?

Vi gick uppför Hästgatan. Hunden slet och drog. Jag trodde till slut att snöret skulle brista, fastän det var lindat i fyrdubbla varv. Assistenten tog över. Han var till skillnad från mig hundvan och berättade om hur jobbigt det var när hans tik löpte och grannens hanhund slet sig för att bosätta sig i deras trädgård, och hur detta upprepades. Hur dålig koll folk hade på sina hundar! Sen skildes våra vägar och jag visste inte hur svårt det kunde vara att korsa Norra Hansegatan med en oregerlig hundracka. Nu vet jag. Men målet var nått och vi lyckades helskinnade ta oss in på polisstationen. Där bad de mig vänta. Hunden ryckte och drog. Jag orkade inte ens sätta mig ner. Jag ville bara bli avlöst.

- Ägaren är på väg, ropade de genom skyddsglasat. Han är precis i närheten.

De tänkte inte överta hunden! Jag hade alltså gått genom hela stan för att fortsätta vänta på Godot! Jag kände ett blodkärl brista i tinningen. Det var oerhört nära att jag släppte snöret och lät hunden löpa all världens väg, trots att jag är av den ansvarstagande sorten. Det hade varit så skönt att göra det, släppa taget, bara så där. Jag hoppas att jag någon gång i livet ska våga göra det, men det lär nog aldrig hända.

Just som jag gav upp och ropade att jag inte orkade vänta längre kom en ung man in genom dörren. Jag kände förstås genast igen honom och den där svarta stajlade looken med den rätta toppluvan.

- Men du var ju nere på biblioteket! undslapp jag mig.

- Ja, sa han undvikande och plockade med kopplet. Var var du?

- Jag satt vid entrén!

Han hade redan vänt sig till poliserna innanför glaset och undrade om det var något han behövde ta med dem, men det var det inte. Han kunde koppla sin hund och gå. Själv vände jag ryggen åt alltihop och stormade ut och nerför Österväg. Blodet dunkade innanför pannbenet och jag såg rött, rött, rött. Han bad inte om ursäkt för att jag fått vänta och vänta. Han tackade inte ens för att jag räddat hans hund från att bli överkörd. Eller brukade han ofta hämta sin bortsprungna hund och detta var för vilken gång i ordningen? Satan i gatan!

När jag kom hem och äntligen fick sätta mig ner med en kopp kaffe i min upphöjda ensamhet, slog det mig att jag fortfarande ville ha hund. Det är inte dem det kommer an på. Problemet är hundägarna. Att skaffa hund är att också få en massa människor på halsen, såna man inte har valt, som man måste prata med på Strandpromenaden för att hundarna vill hälsa. Såna man inte tycker sköter sina djur och andra som ska läxa upp en för att man själv inte är guds bästa hunddressör. Dem hade jag inte alls tänkt på förut, så det får nog bli marsvin istället.

© Tina Messing

Även publicerad i tidningen Hundliv nr 4/2009